

Общество, закон, съд – очаквания и реалност

„Не бях аз“ или „Той ме накара така да направя“ са най-чуждите оправдания. Няма значение пред коя инстанция ще сме – нашите родители, педагожката в училище или съдията в Окръжния съд. Тези вкоренени безсъдържателни думи са изваяли донякъде нашата самоличност като начин да избягаме от последствията си. Лош навик, който не изкореняваме от малки, мислейки, че това е блестящ модел. Но точно с тези реплики се става най-опасният човек, който „не е съобразил“ нещата, както трябва и е станало по вина на друг или без да иска.

Но Темида е чувала какви ли не оправдания. И ще чува. Нейната орисия е тази да изслушва хората и да дава нужното възмездие. От откраднатата селска кокошка до ограбената централна банка и блъснат пешеходец. Знае най-добре, че няма еднакъв казус – може да са близки, но в никакъв случай еднакви! И я боли от това, нея винаги ще я боли, защото раздава от толкова много време правосъдие, а все още се нарушават закони, с идеята да се прецака, типично по български, държавата и да се мислим, че сме големи. Да, така е, голям нарушител си, друго не! И никой не може да ми кажа, че ние, българите, сме най-праведните, защото няма някой, който да не нарушава поне три или четири закона на ежедневно. Да преминеш на червено, да отнемеш нечие предимство, да не отидеш да гласуваш да не си платиш даден акт, защото знаеш, че ще изтече давността му след две години. Мога да продължавам да изреждам много, а всяко едно от погорните действия може да се „оправдае“ с „не бях аз“ или „той ме накара така да направя“. Затова сме си заслужили подобно иронично поведение, защото народ, който не се отнася с почит към съда му предстои лошо бъдеще и нищо хубаво. Съдът е институция, която защитава гражданските ни интереси това трябва да е най-малката причина да заслужава нашето уважение.

И това ще е така докато родителите ни, представителите на четвъртата власт говорят за нарастващата корупция в съдебната система. Как нейната закостенялост пречи да се развива и всеобщото клише, че най-големите юристи са станали през прехода, защото това е било времето на мутрите.. Смятам, че това е огромна нападка и обида към кадърните в съдебната система и припознавайки ги като мутри, те губят авторитета си. Всичко ставало по корупционния начин и без връзки не можело. Това не са обществени тайни, а „слухове“, които са чути дори и от представителите

на съдебната власт. И си мисля, че и за тях това е грубост – да се говори по този начин, защото Темида вижда по един и същ начин. А те най-добре познават как избира Темида.

И това е въпросът – как избира Темида. Темида е рицито, което всеки юрист притежава. Опитът, който е придобил от малките дела, защото точно в тези дела се крият най-големите сърцати и искащи да спечелят делото хора. Но това не е спорт, в който най-добрият и подготвеният да спечели. Да, трябва подготвеност от адвоката, но и най-добрият и подготвен адвокат може да бъде опроверган от съда, защото Темида е видяла праведността в по-малкото аргументации. Тя вижда и лъжата облечена в най-добрите дрехи от думи.

Затова и думи като „не бях аз“ и „той така ме накара“ са думи, които тя е чувала. И за да се избегнат всички хули по съдебната система е нужно да спрем да я сравняваме с тези на прехода. Защото знам, че имам ли граждански проблем, вече аз осемнайсетгодишния, мога да я търся при Темида. Тя ще реши моят проблем, а когато правя проблем, понеже ние младежите често правим проблеми на системите, няма да се оправдавам, че не съм бил аз, както и че така са ми казали. Ще поема вината си, защото това ме прави пълноправен гражданин, който не мъмри съдебната система. Ние младите може да променим отношението към съдебната система. Дори го и правим като някой от нас стават юристи. Ние сме поколението, което ще разбие илюзиите за съдебната система, знайте!

Михаил Орлинов Митев, 126

СУ „Христо Ботев“, гр. Враца